

kratisk Medlem, der havde en anden Mening end den højtærede Minister — greb ind — det staaer i Folketingstidenden Spalte 619 — og udtalte, at Embedslægerne har for lidt at bestille, neppe over en Times dagligt Arbejde ved deres Embedsgerning, og at Embedslægevirksohmheden stilles i 2den Række i Loven. Det ærede Medlem krævede Kredslægerens Privatpraksis indskrænket og ønskede Embederne omlagt og sammenlagt; han mente at kunne spare $\frac{2}{3}$ af samtlige Kredslæger, hvorhos hani Lighed med det ærede Medlem fra Venstre kræver en gennemgribende Revision af Embedslægeloven. Neppé havde det ærede Medlem Hr. Hækkerup, som jeg sigter til, sluttet disse Betragtninger, som jeg delvis kan give min Tilslutning, før det ærede Medlem Hr. Rytter, som dog har administreret denne Lov i 4 Aar, træder op og siger (Folketingstidenden Sp. 1060), at efter hans Mening havde Loven absolut ikke virket tilfredsstillende, og angriber i særlig Grad Lovens Administration; der var højst Faresignaler overfor denne Behandling af denne Lov i Landstinget. Endvidere har, som det ærede Medlem Hr. Gerhard Nielsen har været inde paa, kommunale Organisationer haft mange Indvendinger at gøre mod Embedslægeloven; man har i kommunale Forsamlinger Gang paa Gang kritiseret denne Lov og paavist, at den trængte til en Revision forskellige Steder. Endelig er der fra endnu en Side rettet skarp Kritik mod Loven, nemlig fra selve Kredslægeorganisationen, som ved Ministeriets Foranstaltning har haft to Aar til prøvende Gennemgang af denne meget vigtige Lov.

Men nu har Landstinget og Ministeriet valgt den Fremgangsmaade, at der denne Gang ikke gennemføres en Revision, og i nærværende Lovforslag foreligger Spørgsmaalet kun som et rent personligt Spørgsmaal overfor ikke 4, men kun 3 Embedslæger, idet den ene af de paagældende har taget den fulde Konsekvens af den Stilling, han indtog i 1914.

Vi har saa meget mindre Grund til ikke at tage fat paa en Revision af denne Lov, som den højtærede Minister ved Finanslovbehandlingen, da han skulde svare disse tre Angribere, erklærede, at Administrationen meget mere let og ugenert kunde ordne alle disse Sager. Man skulde næsten tro, at den højtærede Minister var blevet Fascist!

Eet Punkt glædede mig i den Forelæggelsestale, den højtærede Minister holdt i Landstinget — og som vi havde glædet os til at han ogsaa skulde holde her i Folketinget —: Ministerens Udtalelse om, at denne Lov havde een meget uheldig Ordning, nemlig hele dette ganske taabelige Eksa-

mensuvæsen. Og er der noget, der er rigtigt, saa er det dette, at det er højst uheldigt, at dette Eksamensuvæsen har indsnæget sig i 1914.

Jeg skal paa mit Partis Vegne tilsige vor bedste Støtte til at faa dette Eksamensuvæsen ud af Loven, og vi er ogsaa enige med den højtærede Minister i Hovedprincippet i hans Forslag, at der i Stedet for skal indføres grundige Kursus i de vigtige Discipliner, som altid falder ind under Embedslægens Omraade. Den Undervisning som Kredslæger nu faar paa et for dem saa vigtigt Felt som venerologisk Videner saa forfærdende lille, at vi paa Befolkningens Vegne overfor den ærede Administration maa udtale vor Beklagelse derover og ønske en Ændring i dette Forhold. Nu forlanges af Embedslægen, at han skal behandle veneriske Patienter, det vil sige, at han skal virke som Specialist i Venerologi; men i den nugældende Lov fordres der ingen Specialuddannelse heri, saaledes at de Patienter, der af økonomiske Grunde henvises til Embedslægen, udsættes for en mangelfuld Diagnose og Behandlingsmaade. Vi mener, at naar det kommer til en Revision af Loven, maa dette Spørgsmaal nødvendigvis tages op; det er for Embedslægerne en Nødvendighed, at de faar en Uddannelse paa dette Omraade.

Ønsket om, at vore Kredslæger skal være inde i de daglige Forhold, har medført den Lovbestemmelse, at en Læge for at kunne indstille sig til den nævnte Eksamen skal have virket 3 Maaneder i Befolkningen som praktiserende Læge. Det er efter vor Mening en ganske haabløs Bestemmelse; der bør kræves 3 Aars Virksomhed som praktiserende Læge, før en Læge skal kunne udnævnes til Embedslæge.

Det var oprindeligt den højtærede Ministers Tanke, at Loven slet ikke skulde have været revideret. Naar der alligevel fremsattes Forslag om en enkelt Forandring, skete det paa Grund af de mange Røster, der fremkom om, at Kredslægerne havde ganske utilstrækkeligt Arbejde. I Loven staaer, at der skulde være indtil 80, og saa kan man være evigt forvisset om, at Administrationen ogsaa udbetaler 80 Kredslægegager. Nu foreslaas her, at der højst skal være 70 Kredslæger; det er jo nok en Reduktion, men ikke en Reduktion som den, det socialdemokratiske Medlem Hr. Hækkerup gjorde sig til Talsmand for, at man skulde nedsætte Antallet til $\frac{2}{3}$ — og vi regner selvfølgelig heller ikke med, at man fra Administrationens Side kommer ned under de 70.

Naar der overhovedet skal tales om en